

Scénář – Jana Froňková

1. vstup

Jana Froňková se narodila v roce 1950. Ve svém vyprávění vzpomíná na základní školu Brigádníků, kde probíhalo natáčení a kde sama studovala.

„Moje dětství probíhalo hlavně na téhle škole, kde jsem chodila od první třídy. Ne sice úplně od začátku, ale přecházela jsem sem do téhle školy.“

2. vstup

Po střední škole se svět změnil. Sama vzpomíná na srpen v roce 1968, který ji zastihl mimo domov.

„V srpnu jsem jela s kamarádkou a její rodinou do Mariánské u Jáchymova. 21. srpna byla středa a my jsme chtěli se jet podívat do Karlových Varů. Jenomže v tu středu ráno nás vzbudili rodiče kamarádky a řekli nám, že se vysílá, že nás napadly spřátelené armády. A že nás samozřejmě nikam nepustí.“

3. vstup

Srpnová okupace se citelně dotkla celé rodiny. Rodiče ztratili postupně zaměstnání a museli hledat práci jinde. V naději, že změní tehdejší stav, se Jana Froňková přihlásila do Komunistické strany. První schůze uliční organizace na Starostrašnické však byla srážka s realitou.

„Tam jsem dostala takovou facku od života, protože jsem najednou potkala lidi, kteří měli úplně jiné názory než já. Zkušenosti, s kterejma jsem vůbec já nepřišla do styku a převážně hájili ten vstup armád.“

4. vstup

Jana využila příležitosti vystoupit ze strany. Špatný kádrový posudek jí však komplikovaly další život. Našli se ale i tací, kteří pomohli.

„Narodila se mi první dcera a ukázalo se teda, že má mentální postižení. A vzhledem k tomu, že jsem potřebovala se o ní nějak postarat a dostat jí tedy do školky, kde bych jí mohla pomáhat, tak jsem se snažila dostat do školky a tam začaly ty kádrové problémy. Ředitelka ve školce na Vinohradech, znala mého otce, s něčím kdysi pomáhala a patřila teda k těm, který se snažili k rozumnejm a slušnejm lidem, kteří se teda jenom snažili vyjít s režimem, aby nepoškodili sebe, rodinu, svoji práci. A tak ta mě nabídla, ta školka totiž měla internátní provoz, tak mě nabídla noční služby. Takže já jsem začala

pracovat na noční službě, mohla jsem si brát děti s sebou a vlastně mi pomáhali i s tou mentálně postiženou a navíc se mi podařilo i při těch dětech vlastně, při nočních jsem si mohla i študovat. Takže jsem si mohla dodělat nástavbu ještě na té pedagogické škole.“

5. vstup

Poselství a přání paní Jany Froňkové reflektuje její životní zkušenost.

„Jednak bych chtěla, aby se učili žít slušně. Aby neztráceli svůj charakter. Uchovejte si ten charakter a pomůžou vám i ty vzpomínky.“